

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

Na konci sveta

L. D. LAPINSKI

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

Na konci sveta

Knihy od L. D. Lapinskej

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

Na konci sveta

L. D. LAPINSKI

PRELOŽIL MARTIN ŠTULRAJTER

IKAR

L. D. Lapinski
The Strangeworlds Travel Agency: The Edge of the Ocean

Text copyright © L. D. Lapinski, 2021
Cover and map illustration copyright © Natalie Smillie, 2021
Translation © 2021 by Martin Štulrajter
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu The Strangeworlds Travel Agency:
The Edge of the Ocean

(Hodder and Stoughton, London 2021)
preložil Martin Štulrajter.

Redigovala Lenka Markóová.

Obálku podľa originálu upravil Augustín Putera.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2021
ako svoju 1 821. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8130-1

Pre Molly
a všetky dievčatá, ktoré si obľúbili
kráľovnú pirátov Elizabeth Swannovú

„Mŕtvi muži nerozprávajú.“

Hiram Beakes,
pirát z ostrova Saba
z osemnásteho storočia

OSTROV

DÝKA

ZATOKA

HLASOV

MAČKA

MYS

vřetenová
chalupa

TAJNÉ SVETY

• CESTOVNÁ AGENTÚRA •

Svet Prielom

PROLÓG

Ludia ich nazývajú piráti. A námorníci, ktorí žili vo svete zvanom Prielom, nosili tento titul s hrdosťou. Veď keby ste žili na lodi a súčasťou vášho života by boli machinácie a veľa darebáctva, ako inak by ste si hovorili, ak nie piráti? Každý z nich tak aj vyzeral. A posádke, ktorej velila Nyfe Shabanová, rozhodne nechýbal štýl. Výzor námorníkov bol patrične dômyselný. Ich protézy, čo nosili namiesto nôh, zdobili jemne vyrezané morské vlny, klapky na oči mali vyrobené z mäkkenej kože a ozdobené vyšitým erbom lode. Kapitánke Nyfe zakrývala prázdnu jamku po ľavom oku klapka s kytičkou modrých kvetov na počesť jej vlajkovej lode *Prilbice*, ktorú pomenovali práve po jedovatom modrom kvete.

Bol neskorý večer a Nyfe sa úplne pohrúžila do mapy pred sebou. Už nejakú chvíľu nepozrela na hodiny v kajute. A pritom v Prielome boli hodiny veľmi dôležité, pretože na východy a západy slnka sa tam vôbec nedalo spoliehať. Nyfe však väčšiu časť dňa strávila dôkladným študovaním zbierky máp a nákresov. Kapitánkina napoly zjedená večera už pred niekoľkými hodinami skončila pod rozťahnutým zvitkom.

Nyfe prešla rukou po mape. Bola kruhová, vyfarbená atramentmi živých farieb a pretretá lakom. Jej povrch sa leskol, ale už bol poriadne popraskaný. Mapa zobrazovala celý Nyfin svet. Svet menom Prielom.

Ktosi zaklopal na dvere kajuty.

„Áno?“ ozvala sa so sklopenými očami.

Spoza dverí vystrčil hlavu Jereme, druhý lodný dôstojník. „Kapitánka, stmieva sa a stále ani stopy po *Potočnici*.“

Zaváhal, chvíľu kľučkoval okolo ťaživej pravdy, no napokon ju predsa len vyriekol nahlas. „Kapitánka, loď zmizla.“

Nyfe zdvihla zrak od mapy. V oku sa jej mihol záblesk starosti. Hneď však zmizol a nahradil ho zvyčajný nečitateľný chlad.

„Prikáž posádke, nech zadební loď a vezme si niečo na jedenie. Ak nedokázali nájsť loď za svetla, pochybujem, že ju nájdú potme.“

Jereme prikývol a ospravedlnil sa.

Nyfe sa zasa sklonila a upravila jednu zo značiek na mape. V strede zväčša modrého sveta bol hnedý ostrov, pripomínajúci rozlomený bochník chleba: Prielom. Najväčší ostrov vo vodách, podľa ktorého pomenovali celý Nyfin svet.

Ďalšie ostrovy boli roztrúsené do špirály v modrom priestore, no ani jeden z nich sa nemohol masou pevniny rovnať s Prielomom. Námorníkovi by nestačil jeden deň, aby ho prešiel z jedného konca na druhý.

Keď bola Nyfe mladšia, mapa, na ktorú teraz pozerala, bola dvojnásobne väčšia. V priebehu rokov mapu postupne orezávali, pretože more sa ustavične zmenšovalo. Dialo sa to už dlho, Nyfe si nepamätala hádam ani jeden mesiac, v ktorom by sa mapa nezmenila.

Zo zbierky za opaskom vytiahla tenkú dýku. Zapichla ju do okraja mapy, rýchlo potiahla dokola a orezala kus široký asi ako necht na palci. Odrezanú obruč zdvihla, pokrčila v ruke a hodila do odpadkového koša na papier.

„Svet sa scvrkáva,“ povedala nikomu. Hneď nato vzala kus hrubého recyklovaného papiera a písaciu súpravu.

Musela poslať list.

Nie – nie list.

Predvolanie.

PRVÁ KAPITOLA

Flick krútila lupou medzi prstami. Na mosadznej rukoväti mala drobné škvrnky a chybičky. Blízko okrúhlej šošovky sa ťahal hlboký škrabanec, dolu štíhlou rukoväťou pripomínajúcou pero sa vinulo niekoľko malých rýh a na lupe bola aj akási tmavá škvrna, ktorá sa nedala zotrieť bez ohľadu na to, ako často ju Flick čistila.

Flick si chvíľu obzerala drobný nástroj, nepozerala cez sklo a voľkala si v očakávaní. Pohľad cez lupu predstavoval odmenu, ktorú bolo treba vychutnať.

Rýchlo zatočila rukoväťou a cvičeným pohybom, ktorého cibrením strávila priveľa nocí, jej dovolila prešmyknúť sa pomedzi prsty. Ležala na posteli. Izbu osvetľovala ružová žiara z plátu achátu polože-

ného zhora na starej lampe, ktorá Flick pripomenula jemný svit lesa z kryštálov a mágie v celkom inom svete. Ona už do toho sveta vstúpila.

Zatvorila oči a nadýchla sa, aby sa upokojila. Potom zdvihla lupu k pravému oku a ľavé nechala zatvorené. Keď to prvý raz skúšala poležiačky na posteli, lupu pustila a tá jej padla na hlavu.

Nebola to totiž obyčajná lupa. A Felicity Hudsonová nebola obyčajné dievča. Sklo lupy vo Flickinej ruke pochádzalo z iného sveta a drobný nástroj vyrobil niekto, kto poznal podstatu čarovania.

Kto cezeň pozrel – ak mal správne nadanie –, zbadal skrytú mágiu. Doslova. Keď cezeň pozrela Flick, usmiala sa.

Vo vzduchu okolo nej sa hemžila mágia. Žiarivé, zlaté iskierky s bielym hrebienkom sa ticho vznášali vo vzduchu a nikto okrem nej ich nevidel. Flick pri pohľade na zlaté trblietky víriace a tancujúce balet po izbe rozťahla ústa do širokého úsmevu. Magické čiastočky sa krútili v roji, robili vo vzduchu kotrmelce a klesali ako flitre vo vode.

Len čo zdvihla ruku, magický roj sa nehučne premiestnil k nej, zahalil jej dlaň a obalil prsty ako rukavica. Necítila nič, ani keď zovrela niekoľko čiastočiek v pästi.

Sklonila lupu a pritlačila si jej okrúhlu časť k ústam. Bola studená a chutila trochu ako dvojpen-cová minca, ktorú Flick raz olizla, len aby vedela, aké to je.

Lupu vyrobili pred vyše sto rokmi a kedysi patrila príbuznému jej kamaráta Jonathana Mercatora (do mosadznej obruče boli vyryté iniciály N. M.). Lupa sama osebe nebola magická – predstavovala iba prostriedok, ktorý umožňoval vidieť už prítomnú mágiu. Ako Flick medzičasom zistila, mágia sa nachádzala všade vo svete.

Nebolo to však všetko, čo Flick dokázala vidieť.

Vstala z postele a zhasla nočnú lampičku. Potom nazrela pomedzi závesy. Keď bolo svetlo zhasnuté, videla za svoj odraz v skle, priamo do záhrady a na obytnú zónu za ňou.

Bola mračná noc, rady domov pôsobili tmavo a chmúrne. Deň bol horúci a dusný, ale vysoká vlhkosť vo vzduchu sa odmietala zhustiť do dažďa. Mesiac nebolo vidieť, obloha mala tmavý purpurový odtieň, ktorý v sebe niesol prísľub búrky. Flick pritlačila dľaň na sklo a uvažovala, či statická energia vo vzduchu, ktorú bolo cítiť tesne pred búrkou, je naozaj iba fyzikálny jav, alebo niečo magickejšie. Pri tej myšlienke jej prebehol mráz po chrbte. Zdalo sa jej

dosť možné, že búrky rozdúchávajú mágiu vo vzduchu. Vlastne všetko sa jej zdalo možné.

Niekoľko minút hľadela do tmy a sledovala, ako sa tu a tam rozsvietilo svetlo v niektorom z cudzích domov. Keď to už dlhšie nevydržala, opäť si priložila drobnú mosadznú lupu k oku.

Tentoraz to malo elektrizujúci účinok.

Nad ihriskom v strede obytnej zóny sa rozžiarila jasná svetelná ryha. Bola zubatá ako blesk, nakreslený roztrasenými rukami. Ryha vo vzduchu žiarila žltobielym svetlom, drobné čiastočky mágie prúdili dnu aj von. Bola vyrezaná do vzduchu asi dva metre nad šmýkačkou a čakala.

Schizma.

Trhlina v tkanive skutočnosti.

Brána do iného sveta.

Flick sa silno zachvela. Schizmu zbadala predvčekom. Hoci nikomu nespôsobovala nijakú ujmu, pripomínala Flick, čo by sa mohlo stať. A to, čo urobila iba pred niekoľkými týždňami v inom svete.

Flick na ňu hľadela, kým jej nezačalo slziť oko, potom lupu sklonila a oprela si hlavu o okno. Studené sklo zanechávalo na teplej pokožke príjemný pocit, a ako načúvala nočnému vrzgotu v dome, strach pomaly ustúpil miernemu pokoju. Bola v bezpečí

a jej rodina ju ľúbila – rodina, o ktorú len-len že neprišla. Spomienka na hroziacu stratu sa jej navždy spájala so schizmami. Už len pri pohľade na schizmu cez lupu sa v nej dvíhala nevoľnosť a nervozita.

Flick sa dozvedela o schizmách iba nedávno, keď vstúpila do tajného spolku, ktorý tvoril súčasť cestovnej agentúry Tajné svety.

Agentúra slúžila ako miesto cestovania, sklad magických predmetov a domov jediného priateľa, ktorého si Flick našla, odkedy sa jej rodina presťahovala do Malých Dračínec.

Cestovná agentúra Tajné svety takisto predstavovala dôvod Flickinho domáceho väzenia. Jej rodičia sa správali, akoby bola vylúpila banku, hoci v skutočnosti iba zmizla na jeden deň a noc.

Flick vystrúhala kyslú tvár. Radšej by nechápala, prečo sa tak naštvajú. Lenže chápala ich. Nečakala však, že jej zakážu vychádzky až do konca letných prázdnin. Zostával už len týždeň a pol, kým pôjde do novej školy a na návštevy cestovnej agentúry bude môcť pomýšľať iba cez víkendy a sviatky.

V diaľke zahúkala siréna a zablikali modré svetlá. Flick sa trochu zľakla a zhodila z parapetu takmer prázdnu pokladničku v tvare prasiatka, ktorá s rachotom padla na dlážku.

Znehybnela a načúvala.

Z rodičovskej spálne sa ozval kašeľ, zavrzgal rám postele. Mala by radšej zaliezť do postele.

Nechala prasiatko, kde bolo, zatiahla závesy a vkĺzla do postele. V ruke stále tuho zvierala lupu.

DRUHÁ KAPITOLA

Ráno Flick našla v kuchyni toľko nákupných tašiek a škatúl, až sa začudovala, či sa zasa sťahujú. Našťastie šlo iba o ďalší otcov polopravidelný pokus vypratať staré veci. Tentoraz mal v pláne vziať ich na blší trh v radnici.

„Posledná šanca,“ povedal, zatiaľ čo Flick strčila kus biskupského chlebička do hriankovača a odpila si pomarančovej šťavy priamo z obalu na stole. „Ak máš nejaké staré šaty, topánky, hračky, knihy, strč ich do tašky. A nerob to,“ dodal, kývnuc hlavou k pomarančovej šťave. Vyložil ďalší balík navrch kartónovej veže. Škatuľa naspodku sa prehla. „Tvoja mama to nemá rada.“

„Všetci máme rovnaké bacily.“ Flick zagúľala